

TAMMI

Ninni Schulman

Tyttölapsi nro 291

TOSI-
TARINA

NINNI SCHULMAN

Hagfors-sarja:

Tyttö lumisateessa (2010, suom. 2017)

Poika joka ei itke (2012, suom. 2018)

Vastaa jos kuulet (2013, suom. 2019)

Älä kerro kenellekään (2015, suom. 2020)

Tervetuloa kotiin (2016, suom. 2021)

Kun kellot seisahtuvat (2019, suom. 2022)

Tyttölapsi nro 291 (2020, suom. 2022)

Ninni Schulman
TYTTÖLAPSI
NRO 291

SUOMENTANUT KATRIINA HUTTUNEN

TAMMI
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Flickebarn nr 291* ilmestyi 2020.

Copyright © Ninni Schulman 2020

Published by agreement with Hedlund Agency.

Suomenkielinen laitos © Katriina Huttunen ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2921-8

ERÄÄNÄ AAMUNA herään ja huomaan että olen kuollut. Ei valoa, ei ääniä, vain minä makaamassa sängyssäni, yritän hengittää, harmaa hämärä tihkuu sisään rullaverhon raosta.

Olen soittanut terveydenhoidon neuvontaan mutta puhelimeen vastannut sairaanhoitaja ei varmaankaan oikein kuule mitä sanon.

Niklas vie minut psykiatriseen päivystykseen ystävänpäivänä. Hän näyttää tutulta mutta on ventovieras. Kaduilla on vanhaa soraa ja likaista jäätä, taivas on niin harmaa kuin se vain voi olla helmikuisena tiistaina lounasaikaan. Se toinen nainen viestittelee Niklakselle koko automatkan ajan. Olen nähnyt hänen kuvansa Facebookissa. Käteni puutuvat.

”Onko sinulla itsetuhoisia ajatuksia?” kysyy nuori lääkäri ja katsoo ikkunasta ulos.

Sanoja, ajattelen ja mietin mitä vastaisin. Nämä ovat sinulle vain sanoja. Et jumalauta tajua mitään.

Katto on niin korkealla että pieni sairaalahuone tuntuu vaatekomerolta. Huoneen jakaa keskeltä kahtia seinästä sojottava sänky jossa on kumipyörät alla ja jota peittää sininen sairaalahuopa.

Istumme ikkunan edessä tyhjän pöydän ääressä, se kiiltee iltapäivän kalpeassa valossa. Olen unohtanut mikä vuodenaika on, mutta kengät tuntuvat jalassa lämpimiltä ja kömpelöiltä.

Avaan hitaasti suuni vastatakseni, henkäisen syvään. Lääkäri katsoo minua rohkaisevasti, hymyilee vakavin silmin. Yritän.

”Jos olisin halunnut tehdä sen, en varmaankaan olisi tullut tänne”, saan lopulta kakistettua.

Hän hymyilee vähän isommin, nyökkää, hapuilee lääkärin-takin rintataskusta kynää.

”Et niin”, hän sanoo. ”Et varmaankaan olisi.”

Hän vilkaisee lomaketta jonka olen yrittänyt täyttää. Nimi ja henkilötunnus, mikä on vointini, olenko allerginen jollekin lääkeaineelle. Hänellä on pieni hiuspyörre siinä kohtaa josta keskijakaus alkaa.

”Entä jos jäisit tänne joksikin aikaa”, hän ehdottaa ja nostaa katseensa. ”Saisit levätä vähän.”

Vedän taas henkeä. Kunpa se vain ei sattuisi niin paljon.

”Joo”, sanon. ”Olisi ihanaa saada nukkua.”

Nukkua. Nukkua. Nukkua.

Hän nyökkää, tekee nopean muistiinpanon.

”Sovitaan sitten niin.”

Sitten hän nousee, ottaa taskusta avainnippun ja avaa sängyn vieressä olevan peltikaapin lukon.

”Voit panna tavarasi tänne”, hän sanoo ja avaa kaapin oven.

Avainnippu jää lukkoon riippumaan, raskaana ja kunnioitusta herättävänä.

Nostan käsilaukkuni ja panen sen sisään, ripustan toppa-takin naukaan.

”Onko sinulla vyötä?” hän kysyy neutraalisti.

Kuin lentokentän turvatarkastuksessa.

Hapuilen solkea paidan alta, vedän vyön esiin yhdellä liikkeellä ja ojennan sen hänelle. Yritän vaikuttaa yhteistyöhaluiselta ja huolettomalta. Passi taskussa. Seuramatka odottaa.

”Nuo nauhat”, hän sanoo sitten ja katsoo huppariani. ”Minun on pyydyttävä sinua riisumaan se. Saat lainaksi toisen paidan.”

Kiskon hupparin yltä, vedän sen pääni yli. Matkapuhelin liukuu ulos taskusta ja putoaa lattialle. Ojennan hupparin hänelle, kumarrun alas ja otan puhelimen.

”Onko siinä kamera?” hän kysyy.

”On.”

”Meillä on täällä tiukat rajoitukset, potilaiden vuoksi.”

Hän onnistuu näyttämään yhtä aikaa pahoittevalta ja päättäväiseltä.

”Mutta täytyyhän minun voida soittaa kotiin”, sanon.

”Lapsille. He ovat vasta kuusi ja kahdeksan eivätkä varmasti ymmärrä missä olen.”

”Käytävän päässä on puhelin. Sen kuin vain pyydät.”

Ojennan hänelle matkapuhelimen ja näen hänen panevan sen kaappiin. Hän lukitsee kaapin oven, pudottaa avainnipun taskuun.

”Nyt voit levätä vähän aikaa. Käyn hakemassa sinulle paidan. Haluatko jotakin juotavaa? Teetä? Kahvia? Vettä?”

Pudistan päätäni ja istahdan sängylle.

”Varmastiko?”

Nyökkään. On helpompi nyökätä kuin puhua.

Hän katsoo kun riisun kengät jalasta ja käyn makaamaan sileälle lakanalle. Nostan jalkoja vähän ylemmäs, työnnän toisen käden tyynyn alle. Se on viileä poskeani vasten. Ihanaa. Huopa jonka hän levittää päälleni on painava.

Tältä tuntuu antaa periksi, ajattelen kun hän lukitsee oven perässään.

Tältä tuntuu irrottaa ote. Pudota.

On niin hiljaista. Kuuluu vain korvieni humina ja huovan kahahdus farkkukangasta vasten, kun käännän kylkeä.

Sänkyä vastapäätä on seinämaalaukset, vajaat kaksi metriä leveä kuva kaupunkiasutuksesta, maalattu kulmikkaasti maanläheisin värein lattiasta kattoon. Tyyli muistuttaa hieman sitä isoa seinämaalauksta joka oli Stålvallan koulun ruokasalissa Lesjöforsissa. Aihe henkii kansankoti-instituutiota.

Katson kuvaa, huomaan että seinästä on puoliksi irronnut kolmionmuotoinen pala, yhden talon katosta puuttuu reuna.

Noissa taloissa asuu ihmisiä, ajattelen. Normaaleja ihmisiä.

En ole enää normaali. Olen nyt yksi niistä muista. Seoneista. Heikoista. S:t Göranin mielisairaalan teljetyistä.

NORRA ÄNGBYSSÄ on kuulemma enemmän hedelmäpuita kuin asukkaita. Me muutimme huvilakaupunginosaan sopivasti Signen yksivuotispäiväksi. Ehkä se pitää paikkansa. Meidän pienessä puutarhassamme on kolme omenapuuta, ja keittiön ikkunan ulkopuolella kasvava luumupuuta tuottaa makeita hedelmiä. Olemme rakentaneet lasten leikkihuoneeseen ritari-linnan kahdesta parvisängystä. Takaseinää peittävien puiden lehdet olen maalannut sienellä sapluunan mukaan. Lastenkirjani käsikirjoitus on hylätty kaikissa kustantamoissa joihin olen sen lähettänyt.

Teen vuorotyötä uutistoimittajana Expressenin verkkolehdessä, ja taksi hakee minut aamuisin varttia vaille viisi. Kun Niklas on vienyt lapset päiväkotiin, hän jättää auton tarhan ulkopuolelle ja lähtee töihin metrolla, ja haettuani lapset ilta-päivällä ajan auton kotiin. Järjestelmä on nerokas.

Laitan päivälliseksi turskaa, kananmunakastiketta, perunoita ja herneitä. Pastaa ja lihamurekettä. Useimmiten ehdin saada ruoan valmiiksi ennen kuin lapset nukahtavat mutta en aina.

Perjantaisin syömme tacoja, lauantaisin kanaa ja kermakastiketta.

Kirjoitan ostoslistoja, Niklas käy kaupassa. Haravoin lehtiä ja poimin pudonneita hedelmiä, Niklas ajaa kaatopaikalle, ja kun pellettisäkit on toimitettu lastauslavalle autotallin ulkopuolelle, hän kantaa ne pannuhuoneeseen.

Olemme tiimi. Hyvin öljytty koneisto.

Iltakahdeksalta panen lapset nukkumaan ja vetäydyn itsekin yöpuulle. Niklas jää katsomaan televisiota.

Seuraavana päivänä aloitamme alusta. Emme näe juuri koskaan.

ON ASIA sinänsä erota viidentoista yhteisen vuoden jälkeen. Päätös on järkevä ja kauttaaltaan looginen. En vain ymmärrä miten se toteutetaan käytännössä. Mitä tehdä lapsille, kaikille yhteisille muistoille, kaikille sisäpiirivitseille, joulukoris-teille? Kuka minua odottaa kun tulen myöhään kotiin? Kuka minulle sanoo puspup puhelimesta?

Pyörittelen kihlasormusta ja isoäidin vanhasta tehtyä vihki-sormusta, yritän kuvitella kättäni ilman niitä. Se on täysin mahdollonta.

Ärsyynnyn hoitajiin jotka kuljettavat minua pitkien alikulkutunneleiden kautta psykiatrian päivystyksestä osastolle, ärsyynnyn kysymyksiin joita he esittävät yhä uudestaan ja uudestaan. Olen aina kiltti mutta nyt sähköisen kuin kiukkui-nen kissa.

Osasto 24:n lasioveen on teipattu kaksi paperilappua.

Seuraavia esineitä ei saa tuoda osastolle:

- + pistäviä/viiltäviä
  - + alkoholipitoisia juomia
  - + sytyttäviä/tulitikkuja tai kynttilöitä
  - + lääkkeitä
  - + muovipusseja
- Kiitos etukäteen!*
/Henkilökunta

Omaisille ja ystäville!

Kun palaatte ulkoilemasta, muistattehan että potilasta ei saa koskaan jättää ulko-ovelle yksin, vaan teidän on odotettava kunnes henkilökunta hakee hänet.

Joudun luovuttamaan kannettavan tietokoneen, vyön ja hupparin nyöreineen muovikaukaloon johon on merkitty nimeni. Matkapuhelimen johto pannaan Ikean vaaleanpunaiseen kannelliseen laatikkoon, sellaiseen jossa lapset säilyttävät kyniä kotona.

En ole enää reipas tyttö. En ajattele positiivisesti. En ponnistele. Kerrankin tyydyn vain hengittämään.

NIKLAS JA lapset nukkuvat vielä. Hiivin mahdollisimman hiljaa narisevia portaita alas ja menen istumaan keittiönpöydän ääreen. Kello on vasta puoli viisi, mutta ulkona on jo valoisaa ja järvi on aivan tyyni.

Olemme puhuneet että rakentaisimme pihaan huvimajan. Tai ehkä laiturin, mutta se on vaikeaa, koska ranta on niin matala. Laiturista tulisi hyvin pitkä, ja siinä tapauksessa tarvittaisiin varmaankin rakennuslupa. Vai tarvittaisiinko? Puhumme että katto pitäisi korjata pian ja että julkisivu kaipaasi uutta maalia. Yritän loihkia esiin kauniita tulevaisuuden näkymiä, mutta se on vaikeaa.

Ehkä tänään tulee poutapäivä, niin että lapset voivat uida tai ainakin kaivaa hiekkaa lapioillaan. Vesi on tänä vuonna matalalla, niin että rantakaistale on epätavallisen leveä. Minä en halua uida, sillä en voi näyttäytyä uimapuvussa. Eihän kukaan näe minua täällä metsässä, mutta silti. Riittää kun näen itseni ja muistan millainen olen.

Edellisenä päivänä soudimme saareen jossa kasvoi mustikanvarpuja. Meillä oli mukana kahvia ja lapsille ballerina-keksejä. Pelastusliivit roikkuvat vieläkin saunan kaiteella.

Kyyneleet alkavat valua poskiani pitkin. Ensin kuivaan ne hupparin hihaan, resorit kastuvat nopeasti, sitten annan niiden valua. Itku kasvaa ja yltyy hallitsemattomaksi nyyhkytykseksi.

Miksi en voi olla iloinen? Mitä vikaa minussa on? Mistä tämä pimeys on peräisin?

Portaista kuuluu askeleita, ja käännän kasvoni järvelle päin piilottaakseni itkettyneet silmäni.

”Mikä sinulla on?” kysyy anoppini ja pysähtyy kynnykselle.

”En oikein pidä elämästäni”, sanon.

”Niin, elämä on yhtä taistelua”, hän sanoo ja ottaa aamutakin taskusta tupakka-askin. ”Sitä mieltä minäkin olen.”

Kumpikaan meistä ei sano enempää. Kuulen porstuan oven aukeavan ja sulkeutuvan.

Sitten loma loppuu, ja me pakkaamme tavarat ja ajamme kotiin arkeen ja projektiemme pariin. Niissä olemme hyviä. Me maalaamme seiniä, kalustamme, ostamme uuden sohvan, uusia nojatuoleja, uusia ruukkukasveja, kehitämme autotalliin huippujärkeväen jätteidenlajittelujärjestelmän, vaihdamme autoa, asennamme makuuhuoneeseen pehmeän kokolattia-maton ja ostamme puutarhaan pensaita.

Käyn salaa Hemnetissä katsomassa kerrostalokolmioita, ja joskus iltaisin ajan autolla Söderbergaan tai Vällingbyhyn tai Räckstaan, asuinalueille jotka kaikki saavat minut sellaisen pakokauhun valtaan että käännyn heti takaisin.

Signe nukkuu välissämme parisängyssä, minun peittoni alla, Sven pinnasängyssään vieressä. Tutti poukkoilee tasaisesti hänen suussaan.

Kun kuulen meidän kaikkien hengityksen täyttävän huoneen, rauhoitun. Minullahan on kaikki mitä voi toivoa.

”HUOMENTA!” SANOO hoitaja ja kyykistyy sängyn viereen.
”Mitenkäs täällä tänään voidaan?”

Ainoa ajatukseni, ainoa toiveeni, on olla heräämättä. Ihan mitä tahansa, kunhan minun vain ei tarvitsisi herätä.

Ihan. Mitä. Tahansa.

”Ihan hyvin”, sanon ja yritän saada aikaiseksi edes pienen hymyntapaisen.

En oikein osaa olla olematta myötäilevä. Se on minulla selkäytimessä.

Hoitaja kopauttaa dosetista käteeni kaksi tablettia. Olen oppinut että ne ovat nimeltään Zoloft ja Oxascand. Paperimukin takia vesikin maistuu paperilta, enkä juo yhtään enempää kuin mitä tarvitaan tablettien nielaisemiseksi.

Kun hän on jättänyt minut yksin, käyn taas makaamaan ja yritän keksiä syyn miksi nousisin mutta en keksi yhtäkään.

Aamiaisen jälkeen kaksi hoitajaa tulee penkomaan tavaroitani. Se on rutiinia. Makaan sängyllä sillä välin kun he vetävät auki lipaston laatikot, tonkivat samppoopulloja, kirjoja ja alusvaatteita.

Kutimeni, vaaleanpunaisen kaulaliinan jota olen neulomassa ja jonka olen piilottanut alimpaan laatikkoon, koska en jaksaa pyytää avainta joka kerta kun haluan neuloa, he lukitsevat vaatekomerooni.

Seisahdun usein ikkunan ääreen katsomaan ulos. Harmaita nostokurkia harmaata taivasta vasten. Hälytysajo-

neuvoja menossa kohti Västerbron siltaa. Harmaata, harmaata, harmaata.

En kestä tätä yksinäisyyttä, yksin olemista enkä sitä että vai-
kutan yksinäiseltä. En tiedä kumpi on pahempaa, sekö että olen ulkopuolinen ja hyljeksitty.

Vai se että maailma on suuri ja minä niin totaalisen mi-
tätön.

Muutaman päivän kuluttua pääsen ulos omin päin. Kaksi-
kymmentä minuuttia. Harmaata soraa iljanteisilla jalka-
käytävillä. Räpyttelen hämmästyneenä silmiäni päivänvalossa,
painan leukani kaulahuivin uumeniin ja menen viereisen
korttelin tupakkakauppaan ostamaan raaputusarpoja lapsille.
Ehdin kirjoittaa muutaman rivin värikkääseen korttiin, panna
kortin kuoreen ja postittaa sen ennen kuin ulkoiluvapaani
loppuu.

Näkykö se minusta, ajattelen matkalla takaisin sairaa-
laan. Näkykö minusta että olen nyt joku muu? Näkykö
että minulla ei ole ihoa? Näkykö miten yksin ja kaikkien
tiellä olen?

Minulla ei ole nälkä, mutta kun ruokakello soi, pakotan
itseni ylös sängyltä, työnnän kädet sairaalavillatakin taskuihin
ja lähden ruokasaliin käytävän toiselle puolelle. Silmänympä-
rykseni punoittavat, minulla ei ole meikkiä. Hiukset rumalla
poninhännällä.

Danny on istunut yksin pienessä asunnossaan monta vuotta
ja koettanut saada yritystään käyntiin. Hänen silmänsä ovat
hyvin kauniit, hyvin surulliset. Sandra on niin masentunut
että ei jaksu puhua. Gina on ollut sairaalassa yli kuukauden
ja saanut sähköhoitoa, ja nyt hän esittelee kuvia koirastaan
Jordanista. Jennifer, kolmen lapsen äiti joka pyörittää kaup-
paa miehensä kanssa, katsoo kaikkia pöydässä istuvia, juttelee
niitä näitä, viestittelee lastensa kanssa iPhonestaan jossa on
kirkkaankeltainen kotelo.

Pureskelen ruokaani.

Iltaisin istumme oleskeluhuoneessa ja juomme teetä sohvalla television ääressä. Melodifestivalen. Halv åtta hos mig. Siellä on myös piano, mutta kukaan ei soita sitä. Hoitajien kengät naukuvat korkkimattoa vasten.

”KÄSITYKSENI MUKAAN et ole psyykkisesti sairas, mutta juuri nyt matto on vedetty jalkojesi alta, ja sen takia olet menettänyt jalansijasi.”

Psykologi, vai olisiko hän psykiatri, istuu lakatussa mäntytuolissa takakenossa ja hieroo sormenpäitään vastakkain. Metro ajaa ohi ikkunan ulkopuolella. En muista hänen nimeään. Anita ehkä. Tai Ann-Kristin. Jotakin siihen suuntaan. Hänellä on lyhyet hiukset, harmahtavat, ja fleecepaita jossa on vetoketju kaulassa. Hän muistuttaa Pia Sundhagea.

”Joo, kai sen niinkin voi sanoa.”

Vietettyäni S:t Göranissa kaksi viikkoa minut kotiutetaan, ja asun toistaiseksi kolmestaan lasten kanssa kotitalossani, mutta minun on käytävä jatkuvasti seurantakeskusteluissa vastaanotolla Alvikissa.

”Miksi sinulla omasta mielestäsi on niin vaikeaa, kun sinut on jätetty?”

”Eikö se ole kaikkien mielestä vaikeaa?”

”On toki. Mutta tuntuu että olet ottanut eron erityisen raskaasti.”

Vastenmielinen, hylätty, ulkopuolinen. Sanat ovat niin epämiellyttäviä että en pysty ilmaisemaan niitä ääneen. En halua hänen myötätuntoaan, en halua olla säälistävä.

”Tuntuu kuin leijuisin vapaasti avaruudessa”, sanon.

Masennuslääkkeet ovat alkaneet tehot, ja rauhoittavien sekä unilääkkeen avulla saan nukkuttua. Mutta lääkkeet eivät

auta siihen että minulla on epätodellinen olo, siihen että minusta tuntuu että en ole enää kotonani missään. Kun ajattelen sitä toista naista, käsiäni pistelee. Olen vastenmielinen, ja minun on lähdeävä pois kodistani mahdollisimman pian, jotta en olisi tiellä.

”Millainen lapsuus sinulla oli?” psykologi kysyy yhtäkkiä.

”Ihan hyvä kai.”

”Huomaan että olet normaalia lyhykasvuisempi. Mistä se johtuu?”

Mitä se tähän kuuluu, ajattelen mutta vastaan tapani mukaan kohteliaasti.

”Minulla oli synnynnäinen skolioosi, siis vino selkä.”

Kun psykologi ei sano mitään, nyökkää vain, automaattiohjaukseni kytkeytyy päälle.

”Lääkärit luulivat että kuolisin ennen kuin ehtisin aloittaa koulun, että selkäni kasvaisi niin vinoon että lopulta tukehtuisin. Mutta en siis kuollut. Sahlgrenin sairaalassa Göteborgissa oli professori joka leikkasi minut. Makasin sairaalassa puoli vuotta ollessani nelivuotias.”

Osaan tämän tarinan hyvin, laskettelen sen ulkomuistista. Itse olen jossakin muualla.

”Minulla oli niin sanottu halopelvic”, jatkan. ”Tiedätkö mikä se on?”

Psykologi pudistaa päätään, joten selitän.

”Se on eräänlainen metallilinen selkärangan suoristamiseksi. Päähäni ruuvattiin kiinni metallikehä, toinen lantioluuhun, ja näiden kehien välissä oli neljä rautatankoa. Ruuvireikien arvet näkyvät vieläkin otsassani.”

Kumarrun vähän eteenpäin ja näytän, kuten minulla on tapana tehdä.

”Mutta kaikki meni hyvin”, jatkan. ”Minulla ei ole koskaan ollut selkäsärkyä sen jälkeen.”

”Skolioosin takia olet niin lyhyt?” kysyy Anita tai Ann-Katrin, vai mikä hänen nimensä nyt onkaan.

En halua puhua tästä, haluan olla ihan normaali avioero-raunio, en vammainen raajarikko. Mutta vastaan kohteliaasti, totta kai vastaan.

”Niin varmaankin. Mutta minussa oli syntyessäni paljon vikoja, niin että oikeastaan en tiedä. Rehellisesti sanottuna en ole siitä kovin hyvin perillä.”

Henkäisen muutaman kerran syvään ja katson ikkunasta rumalle rumalle rumalle harmaalle taivaalle. On valtava voimainponnistus istua tuolissa.

Hän ymmärtää miksi minut jätettiin, ajattelen. Totta kai hän ymmärtää. Hänen mielestään siinä ei ole mitään omituista.

”Asuivatko vanhempasi sairaalassa kanssasi?”

Psykologi nostaa jalan toisen päälle ja laskee kädet syliinsä. Miksi meidän täytyy puhua tästä, ajattelen.

”Äiti asui jonkin aikaa erään tädin alivuokralaisena Göteborgissa ja kävi tervehtimässä minua joka päivä. Isä oli kotona Lesjöforsissa ja teki töitä.”

”Ymmärrän”, psykologi sanoo. ”Onko sinulla sisaruksia?”

”Ei, vain kasvattiveli. Minulla oli isosisko joka syntyi vuotta ennen minua, mutta hän kuoli vain neljän kuukauden ikäisenä.”

”Oi. Mitä tapahtui?”

”Hän vilustui ja sairastui kuumeeseen, ja sitten hän kuoli sairaalassa johonkin epätavalliseen ja aggressiiviseen bakteeritulehdukseen. Hänen nimensä oli Jessica.”

”Oi”, psykologi sanoo uudestaan. ”Vanhemillesi oli varmasti raskasta menettää ensin yksi lapsi ja sitten melkein sittenkin.”

”Niin, sanopa muuta.”

Psykologi suoristautuu tuolillaan.

”Meidän täytyy alkaa nyt lopetella”, hän sanoo. ”Kuten sanoin, mielestäni et ole enää sairaalahoidon tarpeessa, mutta ehkä sinun olisi hyvä ottaa yhteyttä toiseen psykologiin ja jatkaa asian käsittelyä.”

”Ehkä”, sanon vaikka en oikein ymmärräkään mitä hyötyä siitä olisi.

Olen jo viettänyt lukuisia tunteja erinäisissä terapiahuoneissa ja puhunut ihmissuhteistani, mutta todistettavasti se ei ole auttanut.

”Tarkoitan näitä varhaisia kokemuksia”, psykologi sanoo. ”Luulen että niillä on merkitystä nykyisen vointisi kannalta.”

Nyökkään ja nousen. Jalkani tuntuvat epävakailta. Olen laihtunut viime viikkoina viisi kiloa, ja farkut putoavat päältä, jos en kiristä vyötä kunnolla.

Haluan kotiin, haluan piiloon, haluan nukkumaan, mutta minut on juuri ostettu ulos talosta, koska se toinen nainen aikoo muuttaa sinne, eikä minulla enää ole paikkaa jota voin kutsua kodiksi. Minulla ei ole aavistustakaan minne lähtisin, niin että ei minulla ole myöskään aikaa nukkua.

Makaan selälläni kiinni sidottuna äidin ja isän välissä isossa parisängyssä. Ikkuna on sälekaihtimien raidoittama neliö seinällä, ulkopuolella harmaa sarastus.

Ehkä tämä on ensimmäinen muistoni.

Valtavaa huomiota herättänyt autofiktiivinen teos dekkaristi Ninni Schulmanista, joka on lapsesta alkaen elänyt vakavan selkäsairauden kanssa.

Vanhoiden potilasasiakirjojensa avulla Schulman ruotii lamauttavaa läheisriippuvuuttaan ja hylätyksi tulemisen pelkiaan. Millainen on ulkopuolisuuden värittävä lapsuus ja aikuisuus, jossa pahimmat pelot käyvät toteen?

”Järisyttävä paljastustarina.”

NORRA SKÅNE

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-2921-8